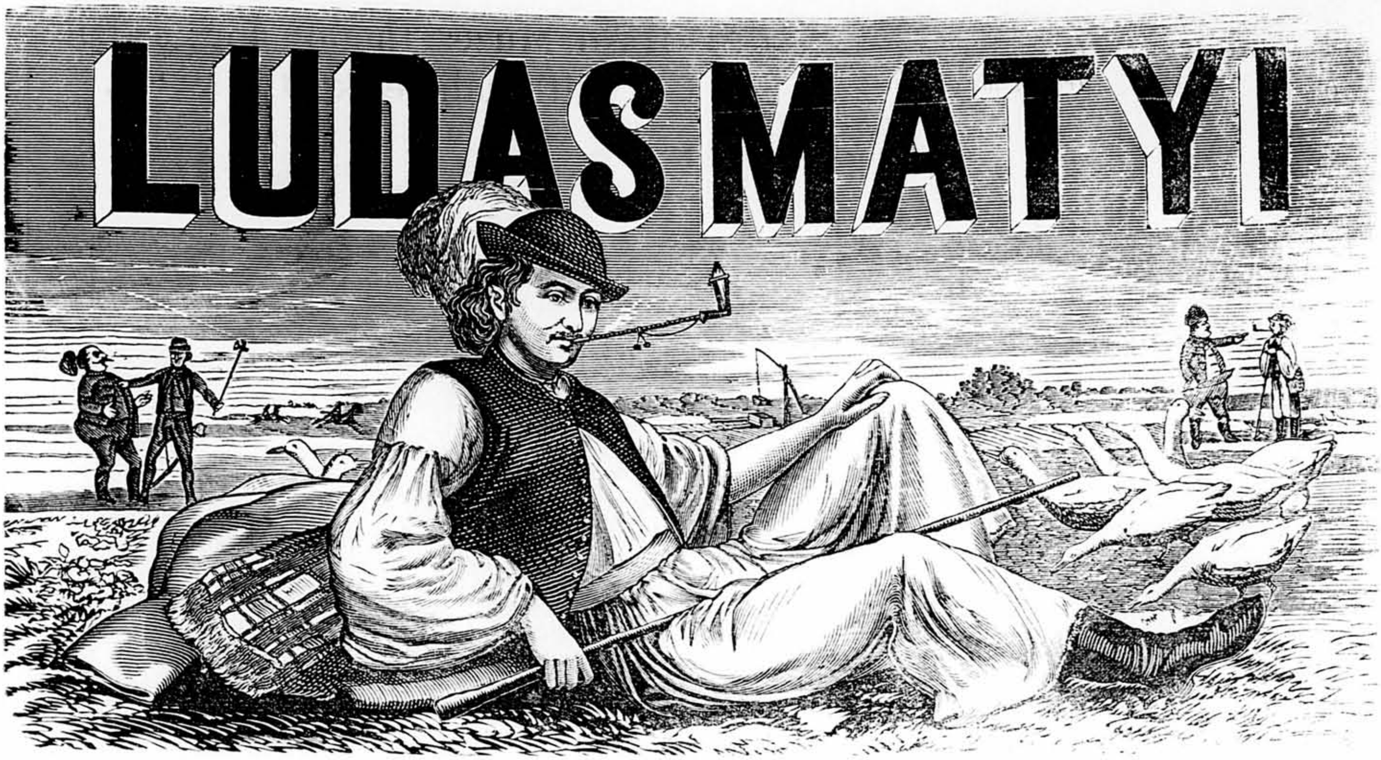

VII. ÉVFOLYAM. Megjelenik minden vasárnap. Ára félévre 3, egész évre 6 frt.	Az előfizetési pénz a KIADÓHIVATALBA városháztér 6. sz. alá küldendő.	Pest, április 13. 1873. 15-ik szám.	GYÜJTÖKNEK öt előfizető után tiszteletpéldány jár. Egyes példány ára 15 kr.	*Szerkesztői iroda*: **Városháztér 6. sz.** ide küldendő mindenféle kézirat, mely »LUDAS MATYINAK« van szánva.

Bittó Pisti.

Bittó Pisti dupla elnök!
Duplán is jár a stóla,
Egy rókáról két bőrt nyuz le,
Azt mesélgetik róla.

Mint parlament elnökének
Csekély a fizetése,
Évenként tizenhat ezer
Rongyos forint a bére.

A frankó-zsidó banktól is
Ráfér hát egy kis zuschlág,
Az elnökségért Pistinek
Vagy huszezret ez is ád.

Szja! telik a gründolásból
Mit e zsidóbank mivel . .
Nem genirozhatja magát
Egy bitóra kötni fel.

A jajveres könyv.

Magyarul gondolták, angolul irták, franciául forditották, németül nyomtatták, bábeli nyelven pedig kiadták több üresfejü ütött kopott diplomaták, a közösügyes dolegatyusok elaltatására, s a világnak pedig bolonditására ebben az esztendőben.

Tartalma: 1. kotybelé szilvalé. 2. Politikai születlenség. 3. Udvarias tolakodás. 4. Érdekes egy hanguság. 5. Bölcselkedő ostobaság. 6. Hebehurgya lovagiasság. 7. Nagyurias fityma. 8. Egy kis adag öszinte jezuitizmus und so weiter.

A legérdekesebb levelezéseket ime kiszemeltük olvasóink ásitozó unalmára:

I.

Gróf Verebesi, Lógós grófhoz Párisban.

Gróf ur! Tudja meg ön moszszió Thierstől, hogy a francia országba szálitott bánáti buzában lévő konkoly vámdij alá esik-é?

gr. Verebesi
osztrák-magyar külügyminiszter.

II.

Gróf Lógós, Verebesi grófhoz Terebesen.

Van szerencsém excellenciádnak diplomatiai

kérdezősködésére Thiers bácsinak következő igenlős válaszát: „Ühüm“ a dróton megküldeni,

gr. Lógós
nagy-konzul.

III.

Gróf Verebesi, gróf Zsubszkihoz persiai osztrák nagykövethez Teheránban.

Kivánjon ön Nasr-ed-din-sac-hin-sach ő felségének egy kis pálinkás jóreggelt, s kérdezze meg nem volna e apetitusa egy kis terebesi veréb pecsenyére?

gr. Verebesi.

IV.

Gróf Zsubszki, gróf Verebesihez Terebesen.

Van szerencsém excellenciádnak jelenteni, hogy a vett utasitáshoz képest Nasr-ed-din-sac-hin-sach ő felségénél excellenciád nevében tisztelegtem s a minden persák földi uralkodóját fényes udvarának közepén a földön guggon ülve azon kellemes foglalkozásban találtam, midőn épen zabot hegyezni méltóztatott. A mint vizitkártyámat átadám Nasred-din-sac-hin-sach ő felsége ugy megörült, majd kiugrott a bőréből s aztán elkiálta magát:

Klapci! do liberiu.

Mit hallván az udvari fenséges hercegek, rögtön felékesiték üstököket egy egy papagály farkkal s ily rendkivüli fényes paradicsomi gálában állták körül nagy követi személyemet, a midőn is azonnal kezdetét vette a tiszteletemre rendezett fényes ünnepély. Először is ősi persa szokás szerint Nas-red-din-sac-hin-sach ő felsége ütötte ösze mind a négy tengerét egymásután hétszer, mely jelre a fenséges udvari hercegek hétszer egymásután cigánykereket hánytak. Ezen fényes udvari fogadtatás után elő adván küldetésem okát s meg kérdezvén Nas-red-din-sac-hin-csin-csa-zach Ő felségét, ha valjon nem lenne-e inyeszerinti egy kis veréb pecsenye? ő felsége kegyteljesen bólintani méltóztatott fejével, mi persa nyelven hihetőleg anyit jelent hogy: hol van hát?

gróf Zsubszki.

Házbér-krajcár.

A szenátus tanácskozik
S fölemeli az adót,
Hanem hát mi az a krajcár
Mit a Hausherre rótt?

Hejh Hausherr, hejh Hausherr!
Téged ez nem boszintott —
Krajcár helyett a lakódra
Ki vetsz te egy forintot.

Hasli Múzes thodomángyus, phulithikális és kültüi levele.

Khedves Motyi!

Nadjon kezdek tapasztalni: hodj az ember a bojoszot bár hodjan kipündürkücün is, és ezen fülül vereti fül mogának edjik edjik csizmája felére edj és fél funt sorkontyókat, — még se legin — ha nem legin, azaz: ha bele khevergüzte mogát számus évi esztendükbe. Tapaszthalok esztet leginkább mogamun must — mikur a legkhüzelebb khimult phurum önnepi nap neháy keméngy cshárdás és verbonkusi tánc otán állták bele khüszvény hasogathások odj a bukájomba, hodj bizun istent merek állitani, alig birok ma is mogomat kipückülüdve hurdani. Higgy el nekem Motyi! vultham mustanában a fichánkulástul ollan igen nadjon rosszul, hodj tettem vég thestamenthum ründületet, melben fidjelmesztetek a Khubi jereket, hodj nekhed holálom esetén megirjon, mikhép; a mit tettem, nem a mogam akarattyábul tettem, és a Lódas Motyi munkatársai khüzül, az én khivánságó ellenére töröltettem khi.

Bizonj, bizonj vagyon ollan az élet, mint a Deák Ferenc phulithikája: fol, fol, foldogálja, s egyszer csak asztat vesz észre az ember, hodj mentől tuvább mente, annál jubban kifugyta a — dicsüségbül.

Nadjon igazat is adom a Khubi jereknek, mikur rungyért ballaga és khi forolyál sipbul asztat a nútát, hodj:

Minden mólandú mint — Lunyai hatalma.
Ha az idü hajonk üszibe csavarja.
A „here tyutyutyú“ elhallgat a szájon,
S lesz néma minden, mint küvet Madas Khárol.

Addig össed tehát legénség a vasat.
Mig Paczulait nem otánoz a hasad;
Mert bizonj, ha késed — bele visz a sárba
Valami Bitutul szakadt Kuvács Sára.

Hiszek, hogy mikur te Motyi! ulvasul esztet az én levelét, hát aszondol: „ühm, ez a Hasli de nadjon khüszvényes levelet irja, én bizonj várnám thüle sukkal egésségesebbeket.“ Hodj tehát némi khipen eleget tegyem a the kivánságának, fogaggy thülem edj djenerüségesi tavaszi verseket, a mellyek hanguzzák ollanképen:

Oh de várok asztat a füeskhét, a gulát,
Züldelüs lumbukhat, thavasz lubugujját,
S bárányos mezüben hodj zengje forola,
Mi fülül múl asztat, — mit a zsidó fujja.

Várok én a tavaszt, a leán-jerekhet,
A mi van serdülü, s nem tartya szerekhet,
A mi van natorál, és züld kartunt horgya,
Theáter khántust is madarakkal mongya.

Mert ü van amazon, leüt a lakatut,
Mit a profóz, a tél, régen fülrakatut,
És eresztė asztat ide is, oda is,
Kit bántyo a lélek, — s a felesége is.

Ereszt a mátkát is ürümére másnak,
Bozontos erdőbe, a hova nem látnak.
(Nekem is idj volt ez régi idejében:
Hodj arcámat csókolt a Rüfkhelelében.)

Jer hát khedves leángy! ollan nadjon várom,
Künnyicsed edj kicsit a lakhatos zárun.
Csókolok én neked a lábát, a kezit,
Lehelje ajakhad szabadság szeleit.

A karika nap is, a the thözes szemed,
Khacsincsa ol csodás kedvezü meleged,
Hodj: legyen megint odj, mint 48 tájbo,
Suk pirus fehér zöld ledjen a határbo,

És hozzon a madjar fücskét ü fészkhére,
A mi khibojdosta már — huszonüt éve.
Hozzon terhüs khalászt, a mit nyumjun érték,
Ollan phézbe, a mit — rüffel sose mérték.

Hasli Muzes m. k.
mindenpféle thodomángyus, phulithikális, kültüi levelelek iruja és madjar izraelitu notorál poét.

Adomák.

Bécsben a burg nagy udvarán Ferenc császárnak egy nagy kolossális szobra áll.

A szobron eme fölirás olvasható:

„Amarem — meum populis.“

(Népemnek — szeretetemet.)

— Jobb lett volna! — sóhajtá erre egy volt táblabiró — ha a szeretetét ő felsége a családjának hagyta volna, — mi nekünk meg a pénzét.

Kemény tábornok igen garabonciás természetü ember volt.

Egykor egy tisztes magyar hadfi levelet vitt neki, kitől a tábornok nyers katonai hangon kérdé:

Mi a neve kendnek?

— Koncz, — felelt a hadfi.

— Konc! — ütődék fel a tábornok — hisz azt a kutyának szokják adni.

— Igen ám! — válaszolá a katona — ha az a konc — kemény.

Egykor a mi ismeretes öreg poétánk Tewrewk valakit egy epés epigrammjával nagyon oldalba talált döfni, — a miért is aztán visszatorlásul a következő verssel tiszteltetett meg:

„Hijában törekszel Tewrewk,
Nem lesz a te neved ewrewk.“

Egy öreg falusi lelkész meglátogatta az ö tisztelendő kollegáját a szomszéd faluban, hol is az épen akkor a legnagyobb nyugalommal és megelégedéssel pipázgatott és borozgatott a ház tornáca alatt.

Nagyon meghatotta az illető tisztelendő urat ennek a kedélyes állapotnak a látása.

Azután odament az ö kedves kollegájához, jó napot kivánt, kezét barátságosan szorongatá, s eme verset rögtönözte neki:

„Beatus ille homó,
Qui vivit sua domó, —
Hábet bónám pácem,
Et sedet post fornácem.
Laudat deum trinum,
Et libit bonum vinum.“

Végbucsu
egy szakált kinzó generálistól.

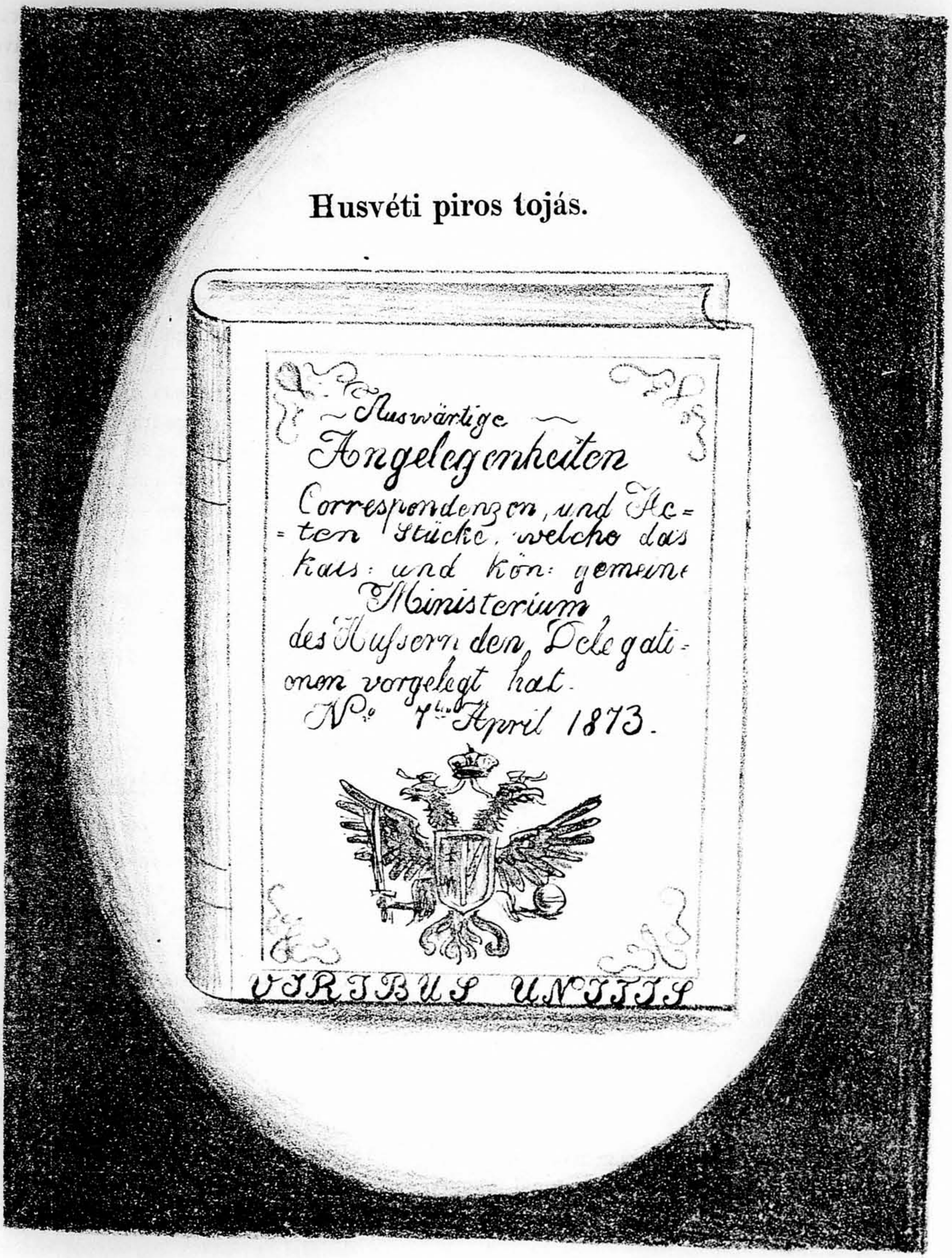
Kitették szürödet szegény generális!
Ez az obsit neked egy kissé fatális,
S mert nem lehetsz többé olyan mordiális:
Elfelejted budban a honvédszakált is.

Utcai raportban sem fog telni kedved,
A melyel magadat nevetséggé tetted..
Mit fog most mivelni bántott vitézséged?
Jaj a cserepárnak, kin töltheted mérged.

Szende miniszterünk ellen álltál lesbe
Kit elöltél vón a menázsi levesbe..
Vermet neki ástál, s bele magad estél..
Csak is azt kaptad meg, a mit rég kerestél..

Kivánunk most neked szerencsés jó utat..
Feledni igyekszünk hetykélkedő multad.
Habt acht herr generál! balra nézz, igazodj..
Jobb lábbal előre.. indulj..! és takarodj.

B. R.
honvéd.

Örvendezz delegatyus! mert V e r e b e s i atyus
Nagy jóban részeltetett.
Tekints veres könyvére, magyar ember létére
Adott nektek n é m e t e t.

Szende diadal.

Győzedelem győzedelem! ellenség meggyőzetett,
S z e n d e miniszter a győztes, P i r e t bukfencet vetett,
S honvédségi szolgálatból szépen elmenettetett.

Szerelmi párbaj.

(Románc).

Pista tizenhárom éves,
Jancsi egygyel kevesebb.
Ámor tudná megmondani:
Melyik a szerelmesebb?

Melyiké lesz Nancsi? „Enyém:"
„Inkább legyen apáca!"
„Párbaj... vérre." „Jó." „Kard, pisztoly?"
„Tán elég oda pá-ca"

Suhog a nád; a holdvilág
Nevetve néz a földre.
„Orrom vérzik." „Az enyém is;
Gyere pajtás töröld le!" —

Rómeóink szenvedését
Megduplázta a papa..
Mihelyest csak haza mentek,
Mindakettő kikapa.

Kalocsáról nem csak a harangok utaztak el nagy pénteken Rómába, hanem a harangok nyelvével együtt elutazott Hajnald érsek emlékező tehetsége is.

Londonban a parlamentet most Lóve fináncminiszter teszi lóvá.

Bécsben pedig a magyar dolegatyusokon ezuttal egy Kun nyargalódzik.

Dánciğban egy hadnagy különös egy módot talált fel arra, hogy katonáit tüzhöz szoktassa.

Ugyanis egyik gránátos ezred parancsnoka szemlét tartván ezrede felett, észrevevé, hogy egy században a legtöbb katona orra vége sajátságos szinben vörhenyegezett.

Tudakozódván a parancsnok, hogy miféle sérülés diszeleg orrukon, egyik ujoncz őszintén bevallotta, hogy mindnyájoknak a hadnagy ur égette össze orrát a gyakorlati órák alatt. Mert ha valamelyik katona hibát követett el, a hadnagy ur azzal büntette meg, hogy égő szivara végét a vitéz orrahegyéhez verte.

No lám, ha Benedek találja fel ezt az exercirungot, az osztrák hadsereg talán megállja a tüzet Szadovánál.

Józsa Gyuriáda.

Józsa Gyuri feljött egyszer Pestre s beszállott a régi Zrinyibe. Ugy déltelé kikönyökölvén ablakába, látja hogy egy hórihorgas egyéniség a Zrinyi sarkánál ácsorogva valamit ropogtat a foga között. Jobban szemügyre vevén emberét, konstatálja Gyuri, hogy az illető tökmagot csemegézik; le szól tehát hozzá:

„Mit csinál barátom"?

— Ebédelek — válaszol röviden a kérdett.

„Tyüh a kengyelét — gondolja magában Gyuri, épen ilyen ember kell nekem, a ki tökmaggal is beéri. Ni ni barátom! — folytatá tovább a diskurzust Gyuri az ablakból — nem volna kedve hozzám jönni ispánnak?

— Akár tiszttartónak — csak jól fizessen az ur.

„No tudja barátom! a mi a fizetést illeti, az nállam a legkevesebb, hanem gazdálkodhatik a maga kezére szabadon."

Denique a tisztartó fellőn fogadva s e lett Józsa Gyurinak a leghüségesebb tisztje teljes életében.

Ludas Matyi eredeti okmánytára.

Egy b....i lelkész következő levelet küldött egyik p..i tanárhoz:

Acsi baranyai egyházmegye!

„Tisztelt Tanár ur! Tandijjak fejében csak 6 uj forintot küldhettem, melyet a kis Samu mint mondja a főegyetem aljban utközben kézbesithete. Rövid átnézte számla után: „Jól van öcsém! volt a nyugott s jóváhagyott emlékes főszózat. Jól van! jó és hü szolga!! Istentől többre bizott ezután.

Száz ezer külbelbajok közt e megdőlt korszakban 9 tehetetlen kis gyermekkel magam is gyámpálcás legvégre is e kicsiny dijazatnál már többet sehogy sem utalványozhattam.

Megkönyezett öröm volt hallanunk hazatért kis fiunknak a dijjal megelégedés „Jól van" közletét.

Nem számitva én is soha arra, hogy a minek Isten teremtett, ugyan az ne lehessek.. törzsjavainkban már már odasülyedék, hogy saját szülöttem mellett, küzdelmes szent türelmét egy gyenge nép atyának fél dij fejében hálátlanul az ipar ügyében megkesergessem. De holott hiány esik, nincs e ott jelen a fény ura? nem ugyan az e a nyomor Istene! a munkás főszolga! Világ alkotó!

Legyen tisztelt tanár ur ugy a nagyokban mint kicsinyekben nyomoraimat egy tekintetre belátó részvényteljes megelégült kegyes jóltevő! Sokra teljen megosztott élettehetségem kevés de igaz illetéke. Szives részlete, holott ma részvét a jólét — lelki öröme.

Legyen gyönge gyermekem tovább is tanitványul ön megadó Jézushü szelid atyáskodása jártában keltében istentől megáldva, Kivánja egy kiszenvedett vértanu.

Tisztelt tanár ur Apostoli hitfele

Sz....

Ez a levél meg a Ludas Matyihoz adreszszáltatott:

Tekintetes Szerkesztőség!

Ezelőtt pár hónapokkal egy férfitársaságba elvittem egy költeményemet, hogy azt fiatal ügyvéd kartársaim felolvashassák. — Egyik szeleburgyi kikapta a másik kezéből és elfutott vele; — én azóta sokszor reclamáltam a verset, de ő azt állitja, hogy a „Ludas Matyi" T. Szerkesztöségéhez küldte be.

Miután azonban én mind ekkorig abban nem olvastam, és szándékom az, — igen számos összes költeményeimet ez idén az Akadémiának elküldeni, s ez az egy gyüjteményemből hiányzik; vagy méltóztassék azt kiadni, hogy napvilágot láthasson: — vagy tessék nékem, mint sajátomat visszaküldeni, hogy a többiekhez csatolhassam.

A vers igy kezdődik:

„Ösmértem egy pap annyát,
Bizon már vén vala;
Kérdém mint érzi magát?
Roszul mond, nem hala" —

Ugyan azon a papiroson, van még más két költeményecske is; ha már emlitett Kartársam Pestre akarta küldeni, inkább tizszer leirtam vólna neki, csak ne fosztott vólna meg tőle, — ez azt hiszem, minden költőre bosszantó lenne, a ki gyűjti műveit.

Remélve, hogy ezt a szivességet meg tetszik tenni, arra újból felkérem.

Az illető kartárs neve kezdő betüi „P. M." — És hogy Kegyednek a postabért megkiméljem, tessék „unfrankirt elküldeni!"

Egyébiránt tisztelettel maradok
Göllnicbányán, (Szepesmegyében) 1873. apr. 8-án
alázatos szolgája
Zabúlch József,
hites köz- és váltóügyvéd.

Zsiga pósta.

Tekintetes Zabulch József, hites köz- és váltó-ügyvéd urnak Göllnicbányán. Véghetetlenül sajnálom, hogy a reclamált vers be nem küldetett hozzám. Mondhatom, hogy nagy veszteség mind a tudós akadémiára, mind a Ludas Matyi olvasóira nézve azon csapás, hogy a becses költemény igy szőrén lábán elveszett; de azt hiszem, nem kipótolhatatlan, mert ha ujra megsarkantyuzza tisztelt kolléga! azt a dicsőségszomjas pegazusát, rug a még ki az emlékezet agyából hasonbecsü rigmust az árgyélussát.

Önnek versgyüjteményeiből egyébiránt mutatványokat igen szivesen közlünk. Annak a szeleburgyi P. M. kartársnak pedig, ki a pap annyát konfiskálta, mondja meg Ön, hogy fillentését csak ugy hozza helyre, ha az érdekes költeményt valósággal beküldi, habár „unfrankirt" is a Matyinak.

A humanismus nevében közlöm az alábbi felhivást, mely hozzám Poggendorf (Poroszország)-ból küldetett.

2000 tallérnyi jutalom.

Mult évi juniushó 24-én alább közelebbről leirt leányomat, Annát, az általam lakott Loitz melletti Treueni jószágról, Pommern porosz kerületben, elrabolták. Mindeddig minden fáradozás ismét gyermekem birtokaba jutni, hasztalan volt, s ugy sejtem, hogy valami cigány- vagy büvész-banda kezében lesz. Azért a következőkben jogérvényes módon kötelezem magamat, a legszigorubb titoktartás igérete mellett, annak, ki elrabolt leányomat élve hozza vissza, vagy a ki velem vagy az illető hatóságokkal olyanokat tud közölni, melyek leányom visszaszerzésére vezetnek, 2000 tallért porosz pénzben kifizetni. Ha netalán valaki a gyermeket pénzen megvette s a fent megnevezett összeg fejében nekem visszaadni hajlandó volna, akkor a legeslegkötelezőbb alakban teszek igéretet, hogy semmiképen nem fogom kutatni azon személyt, a kitől megvette. Ha pedig gyermekem többé nem élne, annak ki holttestét kitudja, mihelyt csak ennek azonosságát elrabolt gyermekemmel megállapitják, a fent nevezett összeg felét, az az 1000 tallért pengő pénzben biztositok.

A bel- és külföld összes hatóságai felkéretnek, hogy ezen felhivás terjesztését lehetőleg előmozditsák és annak oly helyeken való felfüggesztését eszközöljék, melyeket a közönség sürün látogat. Ugy szintén felkérjük az ujságokat, hogy arról megemlékezzenek.

Személyleirás:

Név: Böckler Anna.
Kor: most 5 éves és 3 hónapos.
Alak: nagy, karcsu.
Szemek: világoskék.
Homlok: magas, domboru.
Haj: világosszőke, most talán festettek.
Lábak és kezek: feltüuően kicsinyek
Különös ismertetőjel: A bal mellszömörcs alatt, egy ujnyi távolságban, ½ hüvelyk hosszu rézsut fekvő finom fehér forradás.

Treuen, március 13-ikán.

Böckler,
királyi javak bérlője.

Alulirott ezennel bizonyitom, hogy a Treuenben lakó kir. javak bérlője Böckler Ferdinánd ur ezen felhivásról elismerte, hogy a saját akaratának tökéletesen megfelel, s hogy azt sajátkezüleg aláirta. Greifswald, 1873-iki március 13-ikán.

(L. S.) KIRCHHOFF GUSTÁV jegyző.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos: **Mészáros Károly**

Pest, 1873. Nyomatott Neuer I.-nál.